

Rekursní soud uložil Dru Erichu T-ovi pořádkový trest 200 Kč. Nejvyšší soud nevyhověl rekursu Dra Ericha T-a a odmítl jeho návrh na prominutí nebo snížení pořádkového trestu cestou milosti.

### Důvody:

Rekursní soud správně uznal, že stěžovatel JUDr. Erich T., použiv jako advokát v rekursu jím podepsaném věty: »so ist bei Berücksichtigung aller Begleitumstände (insbesondere den die Partei vertretenden Anwalt) die Vermutung möglich, dass der doppelsprachige Pfändungsantrag absichtlich zurückgewiesen wurde, um die Partei durch die voraussichtlich folgende Sprachenbeschwerde zu schädigen« — porušil povinnou úctu k soudu hrubou urážlivou narážkou, neboť projevil mínění, byť ve formě domněnky, že soud odmítl exekuční návrh, by způsobil straně škodu, ač pro tento urážlivý útok, vyjadřující pochybnost o nestrannosti soudu při rozhodování o exekučním návrhu neuvedl skutkových okolností jej osvědčujících. Chtěl-li stěžovatel odůvodniti nesprávnost postupu prvního soudu další návrh, by soudu byla uložena náhrada útrat, bylo na něm, by skutkově doličil hrubé zavinění soudu, zejména úmysl soudce, návrh odmítnuvšího, způsobiti navrhovateli škodu, by však nevyslovoval podezření neb obvinění soudce, neměl-li pro ně skutkového podkladu. Posuzuje-li se závadná věta sama o sobě i v souvislosti s ostatním obsahem rekursu, jeví se vždy jako urážlivá narážka proti soudu, pokud se týče soudci a vývody rekursu nejsou s to, by správný úsudek rekursního soudu zvrátily nebo změnily. Zákon v § 86 c. ř. s. nevyžaduje k trestnosti určitého urážlivého tvrzení, stačí jakákoli urážlivá narážka, byť byla vyslovena i ve formě domněnky, a jest věci důstojnosti svého stavu dbalého advokáta, by se ve svých podáních vyvaroval výpadů, nesrovnávajících se s povinnou úctou k soudu (§ 10 druhý odstavec adv. ř.). Hledí-li se k hrubé povaze urážlivé narážky a k okolnosti rekursním soudem zjištěné, že krátce před tím byl stěžovatel rovněž pořádkovou pokutou již trestán, jest trest pořádkový, vyměřený nyní penízem 200 Kč, zcela přiměřený (§ 220 c. ř. s.). Bylo proto rekurs jako nedůvodný zamítnouti. Promíjeti nebo snižovati pořádkový trest cestou milosti nepřísluší nejvyššímu soudu a bylo v tomto směru učiněný návrh odmítnouti.

### Čís. 7280.

**Ustanovení § 10 (1) konk. řádu nebrání tomu, by nebyla povolena exekuce na jmění komanditní společnosti, třebaže na jmění osobně ručícího společníka byl vyhlášen úpadek.**

(Rozh. ze dne 31. srpna 1927, R I 747/27.)

Ku vydobytí peněžité pohledávky povolil soud první stolice exekuci proti komanditní společnosti. Rekursní soud exekuční návrh zamítl, ježto na pozůstalost osobně ručícího společníka byl vyhlášen úpadek.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

## D ů v o d y:

Rekursní soud vychází z názoru, že podle § 10 konk. ř. nelze povolit exekuci, o niž zažádala vymáhající věřitelka, poněvadž firma Č. a spol. je podle obchodního rejstříku komanditní společností s osobně ručícím společníkem Janem Černohorským, jenž zemřel dne 21. prosince 1922 a na jehož pozůstalost byl vyhlášen již dne 6. října 1924 úpadek, kterýž není posud skončen. Avšak tento názor není správný. Vymáhající věřitelka, které již usnesením obchodního soudu v Praze ze dne 12. října 1922 byla podle § 371 čís. 2 ex. ř. povolena proti firmě Č. a spol. v Praze exekuce ku zajištění pro pohledávky 100.000 Kč a 254.408 Kč 04 h s přísl., zažádala nyní proti téže firmě o exekuci k vydobytí této pohledávky. Úpadek byl však vyhlášen na jmění pozůstalosti po Janu Č-ovi, zapsaném v obchodním rejstříku pod firmou 1. Jan Č. se sídlem v Praze II., 2. jako osobně ručícím společníku komanditní společnosti Č. a spol. se sídlem v Praze VII. Není tedy v úpadku firma Č. a spol., komanditní společnost v Praze, jejíž osobně ručícím společníkem byl zemřelý Jan Č. K úpadkové podstatě patří jen to jmění, jehož nositelem (podmětem) je úpadce (§§ 1, 66 a 67 konk. ř.). Jméno komanditní společnosti (čl. 164 obch. zák.) není však totožné se soukromým jméním společníka. Proto úpadek na jmění takového společníka nemá v zápětí úpadek společnosti, nýbrž její zrušení (čl. 170 druhý odstavec a 123, čís. 3 obch. zák., čl. III. čís. 2 uv. nař. ke konkursnímu řádu). To znamená, že úpadek na jmění společníka jest důvodem zrušení společnosti, která nezaniká beze všeho již tím samým, nýbrž je v zániku a trvá co do právních vztahů mezi společníky po tak dlouho, pokud ohledně jmění společnosti se nestalo konečné opatření, zejména provedením likvidace a proti třetím osobám až do doby čl. 25, 129, pátý odstavec a 171 třetí odstavec obch. zák. Avšak z důvodu prohlášení úpadku na jmění společníka nemusí ani vždy nastati zrušení společnosti, jak vysvětluje ustanovení čl. 128 a 170 druhý odstavec obch. zák. Byla tedy neprávem zamítnuta exekuce vymáhající věřitelky, poněvadž ustanovení § 10 první odstavec konk. ř. tu nepřiléhá.

## Čís. 7281.

## Stavební ruch.

Rozhodnutí o tom, zda má býti udělena státem podpora, jest úkonem veřejnoprávním a nelze se proto domáhati na soudě udělení podpory. Celý další poměr mezi státem, jenž se rozhodl převzít za určitou zápůjčku záruku, a stavebníkem jest, pokud jde o záruky, převzaté podle dřívějších zákonů o stavebním ruchu (čís. 100/1921, 45/1922, 35/1923 a 58/1924) vybudován na základě soukromoprávním a jest pro spory mezi státem a vlastníky domů, vystavených se státní podporou, přípustným pořad práva.

Zaplatil-li stát pohledávku, za niž se zaručil, nastal naň sám sebou převod pohledávky (§ 1358 obč. zák.) a nezaniká zástavní právo pro onu pohledávku na nemovitostech stavebníkových.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1927, Rv I 2043/26.)